

Betoverende Braaksels

Pierre Connix

Betoverende Braaksels

voorwoord

Deze roman is een pseudo-autobiografisch psychodrama. Vanuit diverse tijdsgewrichten passeren verscheidene tranches de vic de revue. De verhaallijn is astract. Ook al verloopt elk leven chronologisch, emotioneel is het een ragebol. Het uitgangspunt van deze pennenvrucht is het wegschrijven van niet verwerkte, psychisch zwaarwichtige gebeurtenissen. De ultieme catharsis heeft deugd gedaan. Echter, het wordingsproces werd grondig geperturbeerd door gevoelens en konterfeitsels welke spontaan opborrelden en een eigen story ontwikkelden. Het resultaat van deze ontlading is de verwoording, een betoverend braaksel. Het boek is in eigen beheer uitgegeven, geen enkele concessie werd gedaan aan enige censor. Overeenkomsten met bestaande personen zijn louter toevallig. Ik ben mijn broer Ernest zeer erkentelijk voor zijn bijdrage. Alle beschreven oorlogsfeiten zijn gebaseerd op zijn uitgebreid opzoekingswerk en de verklaringen opgenomen tijdens veelvuldige interviews met familieleden.

Pierre Connix

Auteur : Pierre Connixe

Coverontwerp : Pierre Connixe

ISBN : 9789464652512

Eerste druk : 2022

Alle rechten voorbehouden

inhoud

1. einde training
2. flashback 1: zelfmoord
3. flashback 2: camillus
4. flashback 3. Semira
5. Papa: 18-daagse veldtocht
6. Mama: gebombardeerd
7. Papa: krijgsgevangenschap in vijf kampen
8. kinderjaren
9. Villers-devant-Orval
10. adolescentie
11. student
12. swinging London
13. student bis
14. flashback 4: onbesuisde aankopen
15. initiatie model tekenen
16. flashback 5: vrederechter
17. model tekenen
18. flashback 6: fysieke aftakeling
19. Lillith, het serpent
20. Papa: kampleven
21. flashback 7: auto rally
22. verlossing
23. uitvaarttekst
24. Papa: bevrijding
25. model tekenen en haar
26. de Bots
27. Papa: repatriëring
28. apotheose
29. post mortem

1. einde training

Februari 2001.

Het is 17.30uur.

‘Wat is het verschil tussen identiteit en imago? Identiteit is wie je bent, wat je authentiek maakt, imago is de perceptie van de buitenwereld van wie je bent. Je kan jouw imago versterken door allerlei marketing communicatiemiddelen, maar het moet waarheidsgetrouw blijven. Is jouw communicatie naar de buitenwereld een aaneenschakeling van holle frasen zonder reële inhoud dan zal jouw imago als een ballon in jouw gezicht ontploffen.

Ter illustratie.

Hoe gedraagt zich een man op zakenreis in het buitenland wanneer hij afgepeigerd van een drukke werkdag ’s avonds terug in zijn **** hotel neerploft op het Scandinavian boxspring bed? Inderdaad, hij belt zijn partner en smacht ‘schat, ik zou zo graag bij jou thuis zijn en jouw voetjes kunnen verwarmen’. De tweede werkdag, terug op zijn hotelkamer, opent hij het raam en aanschouwt vanop het tweede verdiep een gezellig terras met veel ambiance. Als sociaal dier beslist hij op deze plek een pint te drinken. Een tweede verfrissende dorstlesser volgt. Hij voelt zich lekker, raakt in gesprek en schuift verder door naar een behaaglijker terras. Het voorlopig eindstation wordt de landing in een cabardouche. De volgende morgen ontwaakt de zakenman

met een lichte, houten kop. Hij rekt zich uit, gooit zijn armen in het rond en raakt een lichaam naast zich. De ochtendzon priemt door de gordijnen en laat lichtschijnselen vallen op het verfromfaaide tweepersoonsbed. Hij wrijft het slaapzand uit zijn ooghoeken en ontwaart rechts van hem een wezen met uitgelopen schmink en mascara. Ofwel, joepiejajee, ‘t is een beauty en de mascara heeft gisteren haar schoonheid versterkt; ofwel ajajaai, oeioeioei, het is een gedrocht, de mascara heeft haar lelijkheid gecamoufleerd’.

Mijn vaardigheidstraining ‘commerciële communicatie- en negotiatietechnieken’ loopt op zijn einde. De deelnemers, zakenmensen die internationale business contracten face-to-face onderhandelen, maken zich op om te vertrekken, beladen met extra kennis, vaardigheden, denkkaders en een intentioneel actieplan. Vooral de oefening rond de elevator pitch en het argumentatieformat feature-function-benefit waren hun eye openers. Ik sluit mijn training af met mijn ironische klassieker:

‘ik heb nog nooit in mijn leven zo een dynamische, gemotiveerde en intelligente groep als jullie in mijn training mogen ervaren.’ Een monkellach maakt de boodschap nog dubbelzinniger. We nemen afscheid. Bij het verlaten van de zaal volgen nog enkele nietszeggende klassieke, dooddoeners ‘veel succes verder’ en ‘je bent een begeesterende trainer.’ Ik berg mijn trainingsmaterieel op in mijn handige rolkoffer. Na een laatste beet in een carré

confituur en een slok koffie uit een Nespresso machine, verlaat ik Château de la Tournette. Ik herinner me de brochure waarin het kasteel omschreven staat als een 16de -eeuws jachtslot op een domein van ruim 165 ha. Het kasteel, op 30km bezuiden Brussel, is her bestemd tot een Belgische golfclub met drie banen en een prachtig conferentieoord met top faciliteiten en accommodatie voor trainingen & team buildings. Ik, Pierre, neem de statige uitgang. De omgeving is stemmig verlicht. De kilte van de winteravond verfrist mijn gelaat. Ik hou even halt en grijp naar mijn zilveren borstfles. Een slok vodka warmt op. Moe en weltevreden dender ik over de kasseien langs de fraai aangelegde voortuin in Franse stijl. Aangekomen bij mijn wagen, open ik de zijdeur en deponeer mijn rolkoffer en laptop. Ik klim in mijn functionele en imposante donkergrijze BMW 525 TDI Touring. Het statussymbool van de succesvolle coach. Ik blader zonder veel attentie door de binnenkomende calls. Een aantal zijn business related. Enkele zijn ad rem en catchen daardoor mijn aandacht. De afzender is telkens het psychiatrisch centrum Sint-Jan-Baptist uit Zelzate, een dertigtal kilometers boven Gent. Ze hebben mij blijkbaar meermaals trachten te bereiken. Tijdens mijn trainingen staat mijn Ericsson GF788 steeds uit. Met enige bezorgdheid bel ik terug. De centrale neemt op. Na identificatie verbindt de dispatcher me door met de verantwoordelijke. Een vrouwenstem checkt nogmaals.

‘Goede avond meneer, bent u Pierre Connix?’

‘Eh ja, daar spreekt u mee.’

Stilte.

En dan zwaarwichtig: ‘Ik heb zeer slecht nieuws mijnheer, het gaat over uw moeder.’

‘Oei. Wat is er gebeurd?’

‘Zij kreeg een hartstilstand.’

‘Haja, ..en.... en?’

Jachtig: ‘we hebben haar trachten te reanimeren, helaas, ‘t is ons niet gelukt.’

Een diepe zucht.

‘En is ze?’

‘Ja meneer, ze is om 16 uur overleden.’

‘Aiaiai.’

Stilte.

‘En waar is mijn moeder nu?’

‘Ze ligt op haar kamer.’

‘Ik rij nu meteen naar jullie, binnen anderhalf uur zal ik er zijn.’

‘Vraag bij aankomst naar Christine, en wees voorzichtig onderweg.’

‘Zeker, dank je wel.’

Ik leg mijn armen op het stuurwiel, laat mijn voorhoofd zakken op de rug van mijn handen en begin te snotteren. Ik voel me plots zo vereenzaamd. Ik jank als een verlaten kind. Ik slaak een

aantal oerkreten. Dat lucht op. Ik wrijf de tranen van mijn wangen.

‘Oef, eindelijk, ’t is gedaan.’

De Cassandrische voorspelling van de huisdokter is uitgekomen: ‘door haar repetitieve slapeloze nachten -rondlopen op straat in ondergoed gedurende drie dagen zonder nachtrust - is haar hart extreem verzwakt.’

Het momentum heeft toegeslagen. Een existentieel gewicht valt van mijn schouders. De vrouw die mij, 3,750kg, baarde, is niet meer. Een wervelwind van geestelijk en lichamelijk ondraaglijk lijden heeft gedurende dertig jaar door mijn hoofd geraasd. Deze storm is eindelijk voor goed gaan liggen. Ik ben opgelucht. Een zak van 100kg glijdt van mij af. Mijn leven kan nu eindelijk, zonder zorgen, verder kabbelen. Ik raak cd toets 3 aan, Serge Gainsbourg start met Brigitte Bardot in pseudo-parlando ‘Harley Davidson’. Ik demarkeer richting Brussel en zal verder op weg naar Gent de afslag Zelzate nemen.

2. flashback 1: zelfmoord

Dertig jaar eerder.

Mijn moeder zegt op stellende toon:

'Jij wordt de man in huis!'

OMG. Oh My God. Ik voel een wurggreep. Ik moet hier weg. Mijn vader was sinds mijn tiende het huis uit. Mijn twee broers werden vroegtijdig het huis uit gebonjourd. De vechtscheiding tussen mijn ouders was reeds 5 jaren voordien beslecht.

Het vonnis: gedeelde schuld. Ik ben 19 jaar. Ik neem meteen de beslissing :ik trap het af. Ik ga op kot. Ik vind een gelijkvloerse kamer met koertje in een gefatsoeneerd fabrieksgebouw in de Korianderstraat, tussen de Minard schouwburg en het Winter Circus, op een boogscheut van de Kuiperskaai, het bruisende uitgaanderskwartier met vele dancings, bars en stripteasetenten . De huur bedraagt 35 euro all-in. Ik kan dit betalen. Het kindergeld, verhoogd met het alimentatiegeld van mijn vader bedraagt samen 62,50 euro. Bovendien heb ik recht op een studiebeurs. Om rond te komen zal ik mij inschrijven als jobstudent en klussen. Na betaling van een voorschot kan ik de kamer direct betrekken: eenpersoonsbed, kast, lavabo, bureel, stoel en een venster uitgevend op een koertje, gereserveerd door de kotmadam als ontluchtingsruimte voor haar peuter met piepende driewieler. Geen zonlicht. Het maakt me niets uit. Eindelijk vrij, eindelijk op

mijn eigen poten. Ik blijf er slapen in mijn ondergoed. De volgende dag neem ik een ontbijt in de buurt: één boterkoek met krenten, één croissant, een plakje boter van het merk Président, confituur van rode vruchten en een koffie met nepslagroom. Twintig frank, een halve euro. Het smaakt. De buurt staat me aan. Ik beslis mij metterwoon in de Korianderstraat te vestigen. Rond 18.00uur maak ik thuis mijn opwachting voor het ophalen van mijn persoonlijke spullen: rugzak, kleren, boekentas, tandenborstel etc. Blijkbaar is niemand thuis. Ik ga door alle ruimtes op het gelijkvloers: keuken, wc, badkamer, living, zitkamer, bureau, garage. Niemand. Ik doorzoek de kelder. Niemand. Bizar.

Ik snel spoorwegs, twee treden tegelijk, naar boven. Ik klop op de deur van de slaapkamer. Geen reactie. Ik open voorzichtig de deur. De gordijnen laten het daglicht binnen. Een geur van alcohol. Een vrouw, in négligé, slaapdronken, versuft, verwaasd, verward, zeverend, een driekwart lege fles rosé wijn op de planken vloer uitgelopen, lege pillenverpakkingen, een fles gin op het nachtkastje, geledigd, een cascade pillen, overal verspreid, van het bijzettafeltje naar het bed en verder naar de vloer, pillen in alle formaten, ronde, ovale, kogelvormige. Ik schud aan de laveloos gedrogeerde en half comateuze, haveloze moederfiguur.

‘Eh wel, wat gebeurt er hier?’

‘Je moet terugkomen.. anders...anders... wil ik niet meer leven’

lalt ze met dubbele, opgezwollen tong.

‘Aan jouw chantage geef ik niet toe,’ en vlucht het huis uit.

In de bus naar Gent kolken bedenkingen door mijn hersenen: rationeel reageren op het gedrag van mijn moeder die een brok emotionele ellende is, die een geestelijk wrak is, is de enige manier om mijzelf te beschermen tegen haar meezuigende aftakeling en zelfdestructie. Hoe veel kan ik van zo iemand houden?

Ofwel ga ik er zelf aan ten onder, ofwel verzet ik me, doe ik aan zelfbehoud en neem ik afstand, laat ik los. Het is een soort zelfmutilatie, ik snij mijn geknelde pink af, zoniet verdrink ik. Maar ze is ziek, en ze is alleen, en ze moet geholpen worden. En de destructieve vicieuze cirkel start opnieuw. Neen geen medelijden. Ik moet keihard opkomen voor mezelf. Met het lied *Homeward Bound* van Simon en Garfunkel in mijn achterhoofd besef ik dat de banden met thuis definitief doorgesneden zijn.

Gent wordt mijn nieuwe stek.

Ik neurie de oorwurm nog na wanneer ik mijn kotkamer opfleur met de kleurrijke posters van Henri de Toulouse-Lautrec, de affiche ontwerper uit de belle époque die op de butte Montmartre in café-cabarets, danstenten als de 'Moulin de la Galette' en de music-hall 'Moulin-Rouge' doolde. Hij snoof er de decadente sfeer op en vereeuwigde deze op doek. De thematiek en het coloriet van deze affiches brengen mij in de gewenste stemming. Zal dit ooit mijn definitieve nieuwe thuis worden?

3. flashback 2: camillus

Jaren later, op een zaterdag.

Haar zus Carla belt me.

‘ ‘t Is hier tante Carla, ik ben bij mijn zus, die moet dringend opgenomen worden, ze spreekt wartaal, ze wordt zot.’

Oei, wat is er precies aan de hand, tante Carla?’

‘ ‘t Is alsof ik haar niet meer herken, en ze is zo agressief tegen mij, en haar ogen puilen uit...’

‘OK, ik ben daar binnen een half uur.’

Ik had reeds een vermoeden dat mijn moeder psychisch gestoord zou kunnen zijn en bel naar de kliniek Sint-Camillus, in Sint-Denijs-Westrem. Dit is de enige psychiatrische instelling in het Gentse die ik van naam ken. Ik leg de situatie uit, krijg een psychiatrisch verpleger aan de lijn en deze bevestigt na intern overleg dat mijn moeder kan opgenomen worden. Een fiat.

Thuis aangekomen, stel ik vast dat haar jongere zus Carla, angstig als een vogeltje in een hoekje zit te grienen, platgewalst door de tsunami van virulente, verbale aanvallen van haar oudere zus. Ik bedenken een list om haar in de auto mee te troggelen. ‘Mama, je had mij twee weken geleden gevraagd om jou naar het bankkantoor aan de Heuvelpoort te brengen, op een zaterdag, dan was jouw beleggingsadviseur zeker aanwezig voor een persoon-

lijk onderhoud.’ ‘Klopt, we vertrekken nu meteen.’ Ze neemt haar zwartlederen sacoché, stapt energiek naar de vestibule, fatsoeneert haar kapsel voor de spiegel, trekt een beige jas aan, plaatst een chapeau op haar hoofd, schuift in haar naaldhakken en opent de buitendeur. Als kippen volgen tante en ik haar kwieke tred. Ik installeer haar op de passagierszetel. Ik klik haar veiligheidsgordel vast. Tante Carla neemt plaats op de achterbank. Ik actioneer het kinderslot. We snellen naar het bankfiliaal. Tijdens de rit wordt ik bedolven door een woordenvloed van onsamenvangende, dwingende redeneringen rond geldplaatsingen en allerhande investeringen in vastgoed. Ik voed het gesprek door interesse te betonen en informatieve vragen te stellen rond financiële thema’s. Zo leid ik haar aandacht af. Ik kruis ongemerkt de Heuvelpoort. Ik schiet het Citadelpark in, we passeren het miljoenenkwartier en de Sterre. Op de Kortrijkse steenweg gekomen krijgt ze in de smiezen dat er iets niet klopt. ‘Je rijdt zeker verkeerd, dit is niet de juiste weg naar mijn bankfiliaal.’

‘Ik moet eerst hier iets ophalen, en dan keren we terug naar de Zwijnaardse steenweg.’ Ze stapt mee in mijn verhaal. Ik volg rechtsaf het verkeersteken richting Sint-Denijs-Westrem. Eens het dorpsplein voorbij naar rechts en onder het treinviaduct verschijnt opeens het opvallend bord Psychiatrie Sint-Camillus. Mijn moeder ruikt onheil. Als door een wesp gestoken begint ze

stampeï te maken. Ik vertraag. Ze slaat furieus op het dashboard. Veiligheidshalve milder ik de snelheid tot 30km per uur. Ze tracht de deur te openen om uit de langzaam rijdende auto te springen. Het kinderslot doet gelukkig zijn werk. Ik parkeer in de Beukenlaan vlak bij de oprit van Sint-Camillus. Ik laat tante eerst uitstappen. Ik ontkoppel het slot. Beiden halen we mijn moeder uit de wagen en als twee politiebeamten, omklemmen we haar armen, links tante Carla en rechts ikzelf. Ze wringt wat tegen. Na een honderdtal meters op het grint bereiken we de inkombalie zonder veel verdere fysieke weerstand. Een frêle maar kordate soeur verwelkomt ons. We lossen de armklem. Als een bliksemschicht serveert mijn moeder de zuster een gigantische oorvijs. Deze wankelt. Ik denk dat ze, Jezus indachtig, haar andere wang zal aanbieden, maar haar geloof wortelt toch niet zo diep. Snel komen een aantal verplegers ter hulp en sleuren met rase schreden mijn moeder naar binnen. De non, beurs geslagen en nu warm rood gekleurd op wang en oor, komt al strompelend naar me toe en zegt: ‘hoe heb je dat zo ver laten komen, meneer, je hebt veel te lang gewacht.’ Ik ben verrast. Hoe moet ik hierop reageren? Het is toch mijn schuld niet dat de situatie zo plots escaleert. Ik bied schoorvoetend mijn excuses aan. Ik regel wat paperassen met de receptionist, breng mijn tante naar het Sint-Pietersstation en keer terug naar huis om wat persoonlijke spullen van mijn moeder op te halen. Ik voel me rot. Ik heb mijn

moeder van haar vrijheid beroofd. Een kind dat zijn ouder laat opsluiten, dit doe je toch niet, dit gaat te ver. Het is de beste oplossing voor haar, OK, neen niet OK, toch. De maandag erop maak ik een afspraak met Sint- Camillus voor een onderhoud met de behandelende psychiater. Woensdag heb ik het inhoudelijk gesprek. De diagnose van de psy is manisch depressieve psychose of bipolaire stoornis. Niettegenstaande mijn studies psychologie heb ik toch moeite om de draagwijdte van deze termen juist in te schatten. Wordt het een lange lijdensweg, een calvarietocht, veel medicatie, negatieve bijwerkingen, slikken, gedwongen opnames, isolatiecel, depressies, zelfmoordgedachtes, agressie, hyperactiviteit, slapeloosheid etc? Waarom schrijft de dokter geen panacee voor? 'Voor verdere vragen consulteer Dr Google.'

.....is een mentale ziekte met dramatische wijzigingen in stemming, energie en logisch denkvermogen. Tijdens manische fases is de persoon opgewekt, dynamisch en prikkelbaar. De persoon is overactief, vol levenslust en enthousiasme, praat meer en sneller, springt van de hak op de tak, maakt allerlei plannen, genereert ambitieuze projecten, wordt koopziek en slaapt weinig. De persoon heeft geen besef meer van de impact van zijn daden. De familie/omgeving kan moeilijk volgen tijdens deze roller coaster en tracht de dadendrang in te perken wat leidt tot verbale agressie en soms fysiek geweld. De persoon voelt zich beknot in

zijn plannen en fulmineert het hevigst op de mensen die zich zorgen maken, in casu nabije familie. Op een manische periode volgt vaak een depressieve terugslag. Tijdens deze fase wordt alles somber, heeft de persoon in niets zin, geen interesses, is angstig, heeft het benauwd en wordt overvallen door huiltuien. Verdere lichamelijke klachten zijn hoofdpijn, loomheid, vermoeidheid, slapeloosheid en onderbroken slaap. De eetlust valt weg en de persoon heeft ook last van droge mond, verstopping en beverigheid. De persoon verplaatst zich traag met afhingende armen, praat niet of monotoon en gaat soms over tot ijsberen. De persoon heeft concentratiemoeilijkheden, heeft een negatief zelfbeeld van nutteloosheid, zadelt zich op met schuldgevoelens en cultiveert zelfmoordgedachtes. De symptomen en de frequentie kan van persoon tot persoon variëren. De manische ups en de depressieve downs volgen elkaar op, soms onderbroken door wat meer stabielere periodes. Oorzaken van deze stoornis zouden kunnen congenitaal zijn. Stresssituaties zoals een vechtscheiding kunnen eveneens de stoornis helpen ontwikkelen. Naast een stabiliserende omgeving en psychologische omkadering bestaat de medische behandeling vooral uit psychotherapie en medicatie. Antidepressiva en de stemmingsstabilisator lithium worden vaak toegediend. De medicatie veroorzaakt heel wat bijwerkingen zoals sufheid, bewegingsstoornissen, lichamelijke onrust, gewichtstoename, bevende handen enz.....

Hoe moet dit verder? Is dit een kortstondige opstoot? Hoe zal die psychose evolueren?

4. flashback 3: Semira

Vele jaren later, het is 23.00uur.

De buurvrouw van mijn moeder hangt aan de telefoon met een jachtige stem:

‘Er wordt ingebroken in het huis van jouw moeder.’

‘Oei! heb je al gebeld naar de politie?’

‘Nee.’

‘OK, bedankt voor de info, ik zal zelf wel bellen.’

Ik bel de 101.

Ik beschrijf in het kort de situatie en geef het adres op.

‘We sturen een interventieteam, jij moet ook zelf komen.’

‘Hoezo, ik woon er niet, en ik moet morgen werken. Ik moet naar Brussel, ik moet om 06.00 opstaan.’

‘Dat kan wel, je bent de zoon, je moet toch komen.’

Een half uur later bereik ik de villa van mijn jeugd.

De Achtenkouterstraat is de grens tussen Oostakker en Sint-Amandsberg. De ouderlijke woning is veruit het grootste huis in de straat, karaktervol met hoge puntgevel en breukstenen plint. De bakstenen façade zou in het wit geschilderd worden. De preciaire financiën lieten dit niet toe. Het is ondertussen 23.45uur.

Een VW politiecombi is op de oprit geparkeerd. De voordeur staat op een kier. De politie is reeds in huis. Drie personen vullen de living. Twee politiemannen, rechtopstaand, de ene een derti-

ger, een onopvallende grijze muis met een standaard lichaamsbouw, de tweede schat ik eind veertig, peper- en zoutkleurige haardos, een dikzak- op de weegschaal zou hij zijn gewicht niet kunnen aflezen-, uitkragende onderkaak, stierennek, harig type met een borstelsnor en synophrys à la Frida Kahlo. Uit mijn psychologiestudies herinner ik mij dat de 19de-eeuwse Italiaanse criminoloog Cesare Lombroso stelde dat, na zijn veelvuldige gevangenisbezoeken, deze fysionomische kenmerken correleren met een hogere kans op misdadig gedrag. Dit terzijde.

De derde persoon, een vrouw, voorovergebogen op een stoel. Mid veertig, tenger, klein, wat verward, met plissé rok en vale blouse. Gewond. Haar linker voorarm is met een witte vaatdoek omzwachteld en doorheen het textiel priemen bloedvlekken. Rondom haar recente bloedspatten, ook op de planken vloer. Ik zie vele glasscherven op de grond. En aarde. Een sanceveria laurentii, in een mooie sierpot op een taboeret te pronk, ligt op de grond gekeild. Ze heeft het zijvenster met de blote hand ingeslagen en is zo de woning binnen geklauterd.

Ik neem de regie in handen.

‘Wie ben jij eigenlijk?’ vraag ik met aandrang.

‘Ik ben Sonja, een vriendin van Cécile.’

Ze slaat de ogen neer.

‘Wat kom je hier doen?’

‘Ik mag hier komen wonen.’

‘Hoe bedoel je, hier komen wonen? Wie gaf hiervoor toelating?’

‘Moment, ik zal het U tonen.’

Ze grijpt naar haar bordeaux rode handtas van skai en haalt een verformfaaid huurcontract boven.

‘Van waar kom je?’

‘Van Sleidinge.’

‘De psychiatrische kliniek?’

‘Ja, ze hebben mij laten gaan.’

Ik richt mijn blik naar de politie. Zij volgen zijdelings de dialoog vanop afstand. Ik lees hun gedachte, ze weifelen. Ik grijp het document. Na een vluchtige, diagonale lectuur stel ik vast dat de vormvereisten wel in orde zijn, mijn moeder heeft immers voldoende background als gewezen expert-boekhoudster bij een notariskantoor. Het contract is ondertekend. Het huurbedrag is niet ingevuld. Op mijn vraag naar het maandbedrag is het gevatte antwoord.

‘Ik mag hier gratis verblijven, we zijn immers vriendinnen.’

‘A ja.’

Ik richt me tot de flikken.

‘Vinden jullie dat normaal dat een huurster, die de sleutel niet heeft, een venster inslaat?’

Ze kijken naar elkaar. Na een kort overleg waarbij de harige het voortouw neemt, beslissen ze in Gents verkavelingsvlaams:

‘madam, ge moe meekome,’ en stappen naar haar toe.

Ze verzet zich hevig, laat zich vallen, krijst en spartelt met armen en benen en tracht de jongere politieman in de hand te bijten. Haar armen worden omgewrongen. Liggend op de grond wordt ze ruggelings geboeid. Ze huilt van de pijn. De politiemannen tillen haar op en manoeuvreren haar het huis uit.

Eens buiten trachten ze haar manu militari in de combi te murwen. Ze blijft zich verder verzetten, ze schopt waar ze kan en klemt haar been tegen de combi. Uiteindelijk wordt ze op de achterbank gewrikt en haar gezicht in een kussen geduwd. ‘Mannen, opgelet, opgelet, dat het hier geen tweede Semira Adamu wordt.’ [Semira was een Nigeriaanse jonge vrouw die tijdens een verplichte repatriëring met het vliegtuig vanop Zaventem onder politiegeweld in een kussen stikte. De Black lives matter beweging moest nog geboren worden. De dienstdoende minister van binnenlandse zaken, verantwoordelijk voor het Belgische migratiebeleid, hield wel consequent de eer aan zichzelf en trad af.] De jongste, onbezonnen politieman die op haar hoofd blijft douwen, schrikt op van mijn opmerking en lost zijn levensbedreigende greep. Sonja biedt geen weerstand meer. Ze is totaal versuft. Ze snakt naar adem. De politie kan best wat bij-scholing gebruiken over wat de neveneffecten zijn tijdens het hanteren van gespierde methodes om een lastige burger te neutraliseren. Rond half één in de morgen rijdt de combi weg naar de dichtstbijzijnde psychiatrische kliniek Caritas te Melle. Ik laat